

KESKUSTELU ULKOMAALAISTEN TYÖLÄISEDUSTAJISTOJEN KANSSA

marraskuun 5 pnä 1927

Läsnä oli 80 edustajaa Saksasta, Ranskasta, Itävallasta, Tshekkoslovakiasta, Etelä-Amerikasta, Kiinasta, Belgiasta, Suomesta, Tanskasta ja Eestistä. — Keskustelu kesti 6 tuntia.

Stalin. Toverit, eilen minulle tuotiin saksan kielellä laadittu kysymyslista, jossa ei ole allekirjoitusta. Tänään aamulla sain kaksi uutta listaa: toisen ranskalaiselta ja toisen tanskalaiselta edustajistolta. Alkakaamme ensimmäisestä kysymyslistasta, vaikkaakaan ei ole tietoa, miltä edustajistolta se on peräisin. Sen jälkeen voidaan siirtyä kahteen seuraavaan listaan. Ellei teillä ole mitään sitä vastaan, niin aloitamme. (Edustajat ilmaisevat suostuksensa.)

1:nen KYSYMYS. Miksi Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon?

VASTAUS. Lehdistössämme on puhuttu tämän tästä niistä syistä, miksei Neuvostoliitto osallistu Kansainliittoon. Voisin mainita eräitä näistä syistä.

Neuvostoliitto ei ole Kansainliiton jäsen eikä osallistu Kansainliittoon ennen kaikkea sen tähden,

ettei se halua ottaa vastuuta Kansainliiton imperiaalistisesta politiikasta, niistä „mandaateista“, joita Kansainliitto antaa siirtomaiden riistämiseen ja sortamiseen. Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon, koska se vastustaa imperialismia, vastustaa siirtomaiden ja riippuvaisten maiden sortamista.

Toiseksi, Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon sen tähden, ettei se halua ottaa itselleen vastuuta niistä sodan valmisteluista, aseistuksen lisäämisestä, uusista sotaliitoista j.n.e., joita Kansainliitto verhoaa ja siunaa ja jotka eivät voi olla johtamatta uusiin imperialistisiin sotiin. Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon, koska se on kokonaan ja täydellisesti imperiaalistisia sotia vastaan.

Ja lopuksi Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon sen tähden, että se ei halua olla elimellisenä osana siinä imperialististen vehkeilyjen verhossa, jonka Kansainliitto muodostaa ja joita vehkeilyjä se verhoaa jäsentensä hempeän liikuttavilla puheilla.

Kansainliitto on nykyoloissa vain „kohtauspaikka“ niitä imperialistisia vallanpitäjiä varten, jotka toteuttavat hankkeitaan kulissien takana. Se, mitä Kansainliitossa virallisesti puhutaan, on tyhjää jaarittelua, jonka tarkoituksena on pettää kansaa. Mutta se, mitä imperialistiset valta herrat epävirallisesti tekevät Kansainliiton kulissien takana, on selvää imperialistista puuhaa, jota Kansainliiton kielevät puhujat verhoavat farisealaisilla puheilla.

Mitä ihmeteltävää siinä saattaa olla, jos Neuvostoliitto ei halua olla jäsenenä ja osanottajana tässä kansaa vastaan tähdätyssä ilveilyssä?

2:nen KYSYMYKSI. Miksi Neuvostoliitossa ei siedetä sosialidemokraattista puoluetta?

VASTAUS. Sosialidemokraattista puoluetta (s.o. menshevikkejä) ei Neuvostoliitossa siedetä samasta syystä kuin siellä ei siedetä vastavallankumouksellisia. Ehkä tämä hämmästyttää teitä, mutta siinä ei ole mitään hämmästyttävää.

Maamme kehityksen olot, sen kehityshistoria on sellainen, että sosialidemokratiasta, joka tsaarin valtakomennon aikana oli enemmän tai vähemmän vallankumouksellinen puolue, tuli tsarismien kukistamisen jälkeen, Kerenskin aikana, hallituspuolue, porvarillinen puolue, imperialistisen sodan puolue, ja Lokakuun vallankumouksen jälkeen se muuttui avoimen vastavallankumouksen puolueeksi, kapitalismin palauttamisen puolueeksi.

Ette voi olla tietämättä sitä, että sosialidemokratia osallistui meillä kansalaissotaan Koltshakin ja Denikinien puolella Neuvostojen valtaa vastaan. Nykyisin tämä puolue on kapitalismin palauttamiseen ja neuvostojärjestelmän hävittämiseen pyrkivä puolue.

Mielestäni tämä tällainen sosialidemokratian evolutio on sille tyypillistä ei ainoastaan Neuvostoliitossa, vaan muissakin maissa. Sosialidemokratia oli meillä enemmän tai vähemmän vallankumouksellinen niin kauan, kun oli olemassa tsaarin valtakomento. Siitä oikeastaan johtuikin, että me, bolshevikit, muodostimme silloin menshevikkien, s.o. sosialidemokratien, kanssa saman puolueen. Sosialidemokratia muuttuu oppositiopuolueeksi tai hallituspuolueeksi,

porvarilliseksi puolueeksi, kun valtaan tulee niin sanottu demokraattinen porvaristo. Sosialidemokratia muuttuu avoimen vastavallankumouksen puolueeksi, kun valtaan tulee vallankumouksellinen proletariaatti.

Eräs edustajista. Merkitseekö se sitä, että sosialidemokratia on vain täällä, Neuvostoliitossa, vastavallankumouksellinen voima, vai voidaanko se määritellä muissakin maissa vastavallankumoukselliseksi voimaksi?

Stalin. Sanoin jo, että meillä on tässä eräänlainen ero.

Proletariaatin diktatuurin maassa sosialidemokratia on vastavallankumouksellinen voima, joka pyrkii palauttamaan kapitalismin ja hävittämään proletariaatin diktatuurin porvarillisen „demokratian“ nimessä.

Kapitalistisissa maissa, missä proletariaatti ei ole vielä vallassa, sosialidemokratia on joko oppositio-puolue suhteessa pääoman valtaan tai puolittain hallituspuolue, joka on liittoutunut liberaalisen porvariston kanssa kapitalismin kaikkein taantumuksellisimpia voimia vastaan ja vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, tai se on täydellisesti hallituspuolue, joka suoraan ja avoimesti puolustaa kapitalismia ja porvarillista „demokratiaa“ proletariaatin vallankumousliikettä vastaan.

Se tulee kokonaan vastavallankumoukselliseksi ja sen vastavallankumouksellisuus suuntautuu proletariaatin valtaa vastaan vasta sen jälkeen, kun proletariaatin valta tulee todellisuudeksi.

3:s KYSYMYS. Miksi Neuvostoliitossa ei ole painovapautta?

VASTAUS. Mistä painovapaudesta te puhutte? Painovapaudesta mitä luokkaa varten — porvaristoa vaiko proletariaattia varten? Jos on puhe painovapaudesta porvaristoa varten, niin sitä meillä ei ole eikä tule olemaan niin kauan, kun proletariaatin diktaatturi on olemassa. Jos taas on puhe vapaudesta proletariaattia varten, niin minun on sanottava, että te ette löydä koko maailmasta toista valtiota, missä proletariaatilla olisi niin kaikinpuolinen ja laaja painovapaus kuin on Neuvostoliitossa.

Painovapaus proletariaattia varten ei ole vain tyhjää puhetta. Ilman parhaimpia kirjapainoja, parhaimpia lehdistöaloja, ilman työväenluokan julkisia järjestöjä suppeimmista kaikkein laajimpiin saakka, joihin kuuluu työväenluokasta miljoonia, ilman mitä laajinta kokoontumisvapautta ei painovapautta ole olemassa.

Silmäilkää elämänehtoja Neuvostoliitossa, käykää työläispiireissä, niin te tulette ymmärtämään, että parhaat kirjapainot, parhaat lehdistöalot, kokonaiset paperitehtaat ja väritehtaat, joiden värejä tarvitaan painamista varten, valtavat palatsit kokousten pitoa varten, — kaikki tämä ja paljon muuta, mikä on välttämätöntä työväenluokan painovapautta varten, on kokonaan ja täydellisesti työväenluokan ja työtätekevien joukkojen käytettävissä. Tätä meillä sanotaankin painovapaudeksi työväenluokkaa varten. Meillä ei ole painovapautta porvaristoa varten.

Meillä ei ole painovapautta menshevikkejä ja eserriä varten, jotka edustavat meillä murskatun ja

kukistetun porvariston etuja. Mutta mitä ihmeteltävää siinä on? Emme me ole koskaan sitoutuneet antamaan painovapautta kaikille luokille, tekemään kaikkia luokkia onnellisiksi. Ottaessaan vallan loka-kuussa vuonna 1917 bolshevikit sanoivat avoimesti, että tämä valta on yhden luokan valtaa, proletariaatin valtaa, joka tulee nujertamaan porvariston kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen eduksi, jotka ovat väestön valtavana enemmistönä Neuvostoliitossa.

Kuinka tämän jälkeen voidaan vaatia proletariaatin diktatuurilta painovapautta porvaristolle?

4:s KYSYMYS. Miksi pidätettyjä menshevikkejä ei vapauteta vankilasta?

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi aktiivisista menshevikeistä. Niin, se on totta, että aktiivisia menshevikkejä meillä ei päästetä vankiloista ennen vankeusajan päättymistä. Mutta mitä ihmeteltävää siinä on?

Entä miksei esimerkiksi bolshevikkeja vapautettu vankiloista heinä-, elo-, syys- ja lokakuussa 1917, jolloin menshevikit ja eserrät olivat vallassa?

Miksi Leninin oli pakko piileksiä maanalaisena heinäkuusta lokakuuhun 1917, jolloin menshevikit ja eserrät olivat vallassa? Miten on selitettävissä, että suuren Leninin, jonka nimi on kaikkien maiden proletarienin lippu, oli pakko piileksiä heinä—lokakuussa 1917 Suomessa, kaukana Kerenskin ja Tseretelin, Tshernovin ja Danin „demokraattisesta tasavallasta“, ja että porvarilliset viranomaiset hävit-

tivät Leninin puolueen painetun äänenkannattajan — „Pravdan“ — siitä huolimatta, vaikka hallituksen johdossa olivat silloin tunnetut menshevikit, II Internationalen aktiiviset toimihenkilöt?

Kaikki tämä on ilmeisesti selitettävissä siten, että taistelu porvarillisen vastavallankumouksen ja proletarisen vallankumouksen välillä ei voi olla johtamatta visseihin rankaisutoimenpiteisiin. Sanoin jo, että sosialidemokratia on meillä vastavallankumouksellinen puolue. Ja siitä seuraa, että proletaarinen vallankumous ei voi olla vangitsematta tämän vastavallankumouksellisen puolueen toimihenkilöitä.

Mutta ei siinä kaikki. Siitä seuraa edelleen, että menshevikkien vangitsemiset ovat meillä Lokakuun vallankumouksen politiikan jatkoa. Tosiaankin, mitä oli Lokakuun vallankumous? Lokakuun vallankumous merkitsee ennen kaikkea porvariston vallan kukistamista. Kaikki enemmän tai vähemmän tietoiset työläiset kaikissa maissa myöntävät nyt, että bolshevikit tekivät oikein kukistaessaan porvariston vallan lokakuussa 1917. En epäile, ettettekö te olisi samaa mieltä. Mutta asetetaanpa kysymys: kenet proletariaatti oikeastaan kukisti lokakuussa 1917? Historia puhuu, tosiasiat puhuvat, että lokakuussa 1917 proletariaatti kukisti menshevikit ja eserrät, sillä silloin olivat vallassa juuri menshevikit ja eserrät, Kerenski ja Tshernov, Gotz ja Lieber, Dan ja Tsereteli, Abramovitsh ja Avksentjev. Entä mitä ovat menshevikkien ja eserrien puolueet? Ne ovat II Internationalen puolueita.

Siis osoittautuu, että suorittaessaan Lokakuun vallankumouksen Neuvostoliiton proletariaatti kukisti

II Internationalen puolueita. Ehkäpä se ei miellytä eräitä sosialidemokraatteja, mutta se on kieltämätön tosiasia, toverit, jota vastaan olisi naurettavaa kiistaa.

Siis osoittautuu, että proletaarisen vallankumouksen hetkellä voidaan ja pitääkin kukistaa menshevikkien ja eserrien valta, jotta proletariaatin valta voisi päästä voitolle.

Mutta jos heidät voidaan kukistaa, niin miksei heitä saisi vangita, kun he siirtyvät avoimesti ja jyrkästi porvarillisen vastavallankumouksen leiriin? Luuletteko, että menshevikkien ja eserrien kukistaminen on vähemmän voimakas keino kuin heidän vangitseminen?

Ei voida pitää oikeana Lokakuun vallankumouksen politiikkaa, ellei samalla pidetä oikeana sen kiertämättömiä seurauksia. Jompikumpi:

joko Lokakuun vallankumous oli virhe, — ja silloin menshevikkien ja eserrien vangitseminen on samanlainen virhe;

tahi Lokakuun vallankumous ei ollut virhe, — ja silloin ei vastavallankumouksen polulle astuneiden menshevikkien ja eserrien vangitsemista voida pitää virheenä.

Logiikka velvoittaa.

5:s KYSYMYS. Miksi sosialidemokraattisen lehti-toimiston kirjeenvaihtaja ei saanut lupaa tulla Neuvostoliittoon?

VASTAUS. Siksi, että sosialidemokraattinen lehdistö ulkomailla, varsinkin „Vorwärts“, on Neuvosto-

liiton ja sen edustajain kaameassa parjaamisessa mennyt pitemmälle kuin monet porvarilliset lehdet.

Siksi, että useat porvarilliset lehdet, kuten „Vossische Zeitung“⁵⁸, käyttäytyvät taistelussa Neuvostoliittoa vastaan paljon „objektiivisemmin“ ja „säädyllysemmin“ kuin „Vorwärts“. Se saattaa tuntua „kummalliselta“, mutta se on tosiasia, jota ei voida olla huomioimatta. Jos „Vorwärts“ voisi käyttäytyä edes siten kuin eräät porvarilliset lehdet, niin sen edustajat saisivat varmaankin paikkansa Neuvostoliitossa muiden porvarillisten lehtien edustajain rinnalla.

Joku päivä sitten eräs „Vorwärtsin“ edustaja kääntyi Berliinissä olevan diplomaattisen edustajistomme erään toimitsijan puoleen kysyen, millä ehdoilla „Vorwärtsin“ kirjeenvaihtaja voisi saada oikeuden matkustaa Neuvostoliittoon. Vastaukseksi siihen hänelle sanottiin: „Kun „Vorwärts“ osoittaa teoilla, että se on valmis käyttäytymään Neuvostoliittoa ja sen edustajia kohtaan edes siten kuin „Vossische Zeitungin“ kaltainen „säädyllyinen“ liberaalinen lehti, niin Neuvostohallitus ei tule asettamaan esteitä „Vorwärtsin“ kirjeenvaihtajan pääsulle Neuvostoliittoon“.

Luulen, että vastaus on täysin ymmärrettävä.

6:s KYSYMYS. Onko II ja III Internationalen yhtyminen mahdollista?

VASTAUS. Luulen, että se on mahdotonta.

Mahdotonta, koska II ja III Internationale edustavat kahta aivan erilaista kantaa ja katsovat eri suuntiin. Kun III Internationale katsoo kapitalismin kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttä-

misen suuntaan, niin II Internationale päinvastoin katsoo kapitalismin säilyttämisen ja kaiken sen hävittämisen suuntaan, mikä on välttämätöntä proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi.

Taistelu kahden Internationalen välillä on kapitalismin kannattajain ja sosialismin kannattajain välisen taistelun aatteellista heijastusta. Tässä taistelussa täytyy voittaa joko II Internationalen tahi III Internationalen. Ei ole mitään syytä epäillä sitä, etteikö III Internationalen olisi päästävä voitolle työväenliikkeessä.

Pidän niiden yhtymistä tällä hetkellä mahdottomana.

7:s KYSYMYS. Miten arvioidaan tilanne Länsi-Euroopassa? Onko lähivuosina odotettavissa vallankumouksellisia tapahtumia?

VASTAUS. Olen sitä mieltä, että Euroopassa ovat kasvamassa ja tulevat kasvamaan kapitalismin mitä syvimmän kriisin ainekset. Kapitalismi voi osittain vakaantua, voi rationalisoida tuotantoaan, voi tilapäisesti lannistaa työväenluokan, — kaikkeen siihen kapitalismi vielä toistaiseksi pystyy, mutta se ei voi koskaan enää palata takaisin siihen „vankkuuteen“ ja siihen „tasapainoon“, mikä vallitsi ennen maailmansotaa ja Lokakuun vallankumousta. Siihen „vankkuuteen“ ja siihen „tasapainoon“ se ei palaa enää milloinkaan.

Jotta tämä pitää paikkansa, näkyy jo siitakin, että Euroopan maissa, samoin kuin siirtomaissakin, joiden kustannuksella Euroopan kapitalismi elää, syytyy tämän tästä vallankumouksen liekkejä. Tänään

syttyy Itävallassa vallankumouksellisen palon leimahduksia, huomenna — Englannissa, ylihuomenna — josakin Ranskassa tai Saksassa, sitten Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa j.n.e.

Entä mitä ovat Eurooppa ja siirtomaat? Ne ovat kapitalismin keskus ja ulkopiiri. Euroopan kapitalismin keskuksissa on „levotonta“. Vieläkin „levottomampaa“ on sen ulkopiirissä. Uusien vallankumouksellisten tapahtumien ehdot kypsyvät. Mielestäni kaikkein räikein osoitus kapitalismin kasvavasta kriisistä, kaikkein räikein esimerkki työväenluokan tyytymättömyyden ja suuttumuksen kasaantumisesta ovat Saccon ja Vanzettin murhan yhteydessä sattuneet tapahtumat⁵⁹.

Mitä kahden työläisen murha merkitsee kapitalismin lihamyllyssä? Eikö heitä, työläisiä, ole tähän saakka tapettu kymmenittäin ja sadoittain joka viikko ja joka päivä? Kuitenkin kahden työläisen, Saccon ja Vanzettin murha oli riittävä syy saattamaan liikkeelle koko maailman työväenluokan. Mistä se puhuu? Siitä, että maaperä kapitalismin jalkain alla käy yhä kuumemmaksi. Siitä, että uusien vallankumouksellisten tapahtumien ehdot kasvavat.

Se tosiasia, että kapitalistien onnistuu ehkä torjua vallankumouksellisen purkauksen ensimmäinen hyökkäys, — se tosiasia ei voi missään määrin olla lohdutuksena kapitalismille. Vallankumous kapitalismia vastaan ei voi nousta yhtenä kauttaaltaan kulkevana yleisenä aaltona. Se käy aina nousujen ja laskujen muodossa. Niin oli Venäjällä. Niin käy Euroopassakin. Me olemme uusien vallankumouksellisten tapahtumien edessä.

8:s KYSYMYS. Onko Venäjän puolueessa oleva oppositio voimakas? Mihin piireihin se nojautuu?

VASTAUS. Mielestäni se on varsin heikko. Enemmänkin, sen voimat puolueessamme ovat miltei mitättömät. Minulla on käsissäni tämänpäiväinen lehti. Siinä on julkaistu yhteenvedot väittelyn kulusta muutamien päivien ajalta. Numerot osoittavat, että puolueemme Keskuskomitean ja sen teesien puolesta on äänestänyt enemmän kuin 135 tuhatta puolueen jäsentä, opposition puolesta 1.200 puolueen jäsentä. Se ei ole edes yhtä prosenttia.

Luulen, että tulevat äänestykset antavat oppositiolle vieläkin häpeällisempiä tuloksia. Väittely tulee meillä jatkumaan aivan edustajakokoukseen asti. Me koetamme saada tänä aikana selville, mikäli mahdollista, koko puolueen mielipiteen.

En tiedä, miten teillä, sosialidemokraattisissa puolueissa, käydään väittelyjä. En tiedä, käydäänkö sosialidemokraattisissa puolueissa lainkaan väittelyjä. Me otamme väittelyn vakavasti. Me tiedustelemme koko puolueen mielipidettä, ja saatte nähdä, että opposition ominaispaino puolueessamme osoittautuu vieläkin mitättömämmäksi kuin mitä juuri julkaistut numerot näyttävät. On varsin mahdollista, että puolueemme XV edustajakokoukseen ei oppositio saa yhtään edustajaa, ei yhtään delegaattia.

Ottakaamme vaikkapa sellaiset suurtehtaat kuin „Treugolnik“ tai „Putilov“ Leningradissa. „Treugolnikin“ työläismäärä on noin 15.000. Puolueen jäseniä siellä on 2.122. Opposition puolesta äänesti 39. „Puti-

lovilla“ on noin 11.000 työläistä. Puolueen jäseniä on 1.718. Opposition puolesta äänesti 29.

Mihin piireihin oppositio nojautuu? Mielestäni oppositio nojautuu pääasiassa ei-proletaarisiin piireihin. Jos kysytään ei-proletaarisilta väestökerroksilta, niiltä, jotka ovat tyytymättömiä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, — ketä ne kannattavat, niin ne empimättä vastaavat kannattavansa oppositiota. Miksi? Siksi, että opposition taistelu on itse asiassa taistelua puoluetta vastaan, taistelua proletariaatin diktatuurin järjestelmää vastaan, johon tietyt ei-proletaariset kerrokset ovat pakostakin tyytymättömiä. Oppositio on ei-proletaaristen väestökerrosten tyytymättömyyden heijastusta, se on niiden harjoittaman painostuksen heijastusta proletariaatin diktaturia vastaan.

9:s KYSYMYS. Pitääkö paikkansa se Ruth Fischerin ja Maslovin Saksassa levittämä väite, että Kominternin ja Venäjän puolueen nykyinen johto luovuttaa työläiset vastavallankumouksen kynsiin?

VASTAUS. Nähtävästi se pitää paikkansa. Nähtävästi Komintern ja NKP(b) kavaltavat Neuvostoliiton työväenluokan kaikkien maiden vastavallankumouksellisille.

Enemminkin, voin ilmoittaa teille, että Komintern ja NKP(b) päättivät joku päivä sitten kutsua takaisin Neuvostoliittoon kaikki maastamme karkoitettut tilanherrat ja kapitalistit sekä antaa heille takaisin tehtaat.

Eikä siinäkään vielä kaikki. Komintern ja NKP(b) ovat menneet pitemmälle ja päättäneet, että bolshevikien on aika siirtyä syömään ihmislihaa.

Ja lopuksi, meillä on päätös kansallistaa kaikki naiset ja ryhtyä raiskaamaan omia sisariamme. (Yleistä naurua. Huudahduksia: „Kuka on voinut tehdä tuollaisen kysymyksen?“.)

Näen teidän nauravan. Mahdollisesti joku teistä luulee, että en suhtaudu kysymykseen vakavasti. Niin, toverit, eihän tällaisiin kysymyksiin voida vastata vakavasti. Mielestäni tällaisiin kysymyksiin voidaan vastata vain pilanteolla. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

10:s KYSYMYKSI. Mikä on Teidän suhteenne oppositioon sekä Ruth Fischerin ja Maslovin suuntaan Saksassa?

VASTAUS. Minun suhteeni oppositioon ja sen asioimistoon Saksassa on sama kuin tunnetun ranskalaisen romaanikirjailijan Alphonse Daudet'n suhde Tarasconin Tartariniin. (Vilkasta hilpeyttä edustajien keskuudessa.)

Olette varmaan lukeneet tämän Alphonse Daudet'n kuuluisan romaanin Tarasconin Tartarinista. Tämän romaanin sankari Tartarin oli oikeastaan tavallinen „kunnon“ pikkuporvari. Mutta hänellä oli niin lennokas mielikuvitus ja niin pitkälle kehittynyt taito „valehdella hupaisasti“, että hän joutui lopulta näiden epätavallisten kykyjensä uhriksi.

Tartarin kerskaili uskotellen kaikille tappaneensa Atlas-vuorilla lukemattoman paljon leijonia ja tiike-

reitä. Tartarinin herkkäuskoiset ystävät antoivat hänelle siitä maailman ensimmäisen leijonanmetsästäjän arvon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, samoin kuin Tartarin tiesi itsekin varmasti, että Tartarin ei ollut koskaan edes nähnyt enempää leijonia kuin tiikereitäkään.

Tartarin kerskaili uskotellen kaikille kiivenneensä Mont Blancin huipulle. Hänen herkkäuskoiset ystävänsä korottivat hänet siitä maailman ensimmäisen alppikiipeilijän arvoon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, ettei Tartarin ollut koskaan nähnyt mitään Mont Blanca, sillä hän oli kaiken kaikkiaan ollut vain Mont Blancin juurella.

Tartarin kerskaili ja uskotteli kaikille perustaneensa suuren siirtokunnan maassa, joka on kaukana Ranskasta. Herkkäuskoiset ystävät korottivat hänet sen vuoksi maailman ensimmäisen kolonisaattorin arvoon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, kuten itse Tartarininkin oli myönnettävä, etteivät Tartarinin mielikuvituksen keksinnöt voineet johtaa muuhun kuin kommellukseen.

Te tiedätte, mihin kommellukseen ja skandaaliin tartarinilaiset joutuivat Tartarinin mielikuvituksellisen kerskailun vuoksi.

Luulen, että samanlaiseen kommellukseen ja skandaaliin oppositiolle on päättävä oppositio johtajain kerskaileva hälinä, jonka he ovat nostaneet Moskovassa ja Berliinissä. (Yleistä naurua.)

Näin olemme käyneet läpi ensimmäisen kysymyslistan.

Siirtykäämme ranskalaisen edustajiston tekemiin kysymyksiin.

1:nen KYSYMYS. Millä tavalla Neuvostoliiton hallitus aikoo taistella ulkomaisia naftaliikkeitä vastaan?

VASTAUS. Mielestäni kysymys on väärin asetettu. Tällaisesta kysymyksen asettelusta voisi luulla, että Neuvostoliiton naftateollisuus on päättänyt lähteä rynnäkköön muiden maiden naftaliikkeitä vastaan ja pyrkiä kaatamaan ja hävittämään ne.

Onko asianlaita todellisuudessa niin? Ei, ei ole. Todellisuudessa kysymys on siitä, että tietyt kapitalistimaiden naftaliikkeet pyrkivät kuristamaan neuvostomaan naftateollisuuden, ja neuvostomaan naftateollisuuden on puolustauduttava, voidakseen elää ja kehittyä edelleen.

Asia on siten, että neuvostomaan naftateollisuus on heikompi kuin kapitalististen maiden naftateollisuus sekä tuotantomääriin nähden, — me tuotamme vähemmän kuin ne, — että markkinayhteyksiin nähden, — niillä on paljon enemmän yhteyksiä maailmanmarkkinoihin kuin meillä.

Millä tavoin neuvostomaan naftateollisuus puolustautuu? Se puolustautuu parantamalla tuotteiden laatua ja ennen kaikkea alentamalla naftan hintoja, myymällä markkinoilla huokeata naftaa, huokeampaa kuin kapitalististen liikkeiden nafta.

Voidaan kysyä: ovatko Neuvostot sitten niin rikkaita, että ne voivat myydä huokeammalla kuin upporikkaat kapitalistiset liikkeet? Neuvostomaan teollisuus ei tietenkään ole rikkaampi kuin kapitalistiset liikkeet. Enemmänkin, kapitalistiset liikkeet ovat monta vertaa rikkaammat kuin neuvostomaan teollisuus. Mutta tässä ei ole kysymys rikkaudesta.

Asia on siten, että neuvostomaan naftateollisuus ei ole kapitalistista teollisuutta, minkä vuoksi se ei tarvitsekaan hurjia ylivoittoja, kun taas kapitalistiset naftaliikkeet eivät tule toimeen ilman jättiläismäisiä ylivoittoja. Mutta juuri sen tähden, että neuvostomaan naftateollisuus ei tarvitse ylivoittoja, sillä on mahdollisuus myydä tuotteitaan halvemmalla kuin kapitalistiset liikkeet.

Samaa voidaan sanoa neuvostoviljasta, neuvostomaan puutavarasta j.n.e.

Yleensä on sanottava, että neuvostomaan tavarat, varsinkin neuvostonafta, esiintyvät kansainvälisillä markkinoilla hintoja alentavana tekijänä, joka siten helpottaa kuluttajajoukkojen asemaa. Siinä on neuvostomaan naftateollisuuden voima ja puolustuskeino niitä hyökkäilyjä vastaan, joita kapitalistiset naftaliikkeet tekevät. Siinä piilee myöskin sen salaisuus, miksi kaikkien maiden naftateollisuudenharjoittajat ja varsinkin Deterding huutavat täyttä kurkkua Neuvostoja vastaan ja neuvostomaan naftateollisuutta vastaan, verhoten harjoittamaansa korkeiden naftan hintojen politiikkaa ja kuluttajajoukkojen rosvoamista muotifraaseilla „kommunistisesta propagandasta“.

2:nen KYSYMYKSI. Millä tavalla te aiotte toteuttaa kollektiivisuuden talonpoikaiskysymyksessä?

VASTAUS. Aikomuksemme on toteuttaa kollektiivisuus maataloudessa vähitellen, laadultaan taloudellisilla ja finanssitoimenpiteillä sekä kulttuuri- ja poliittisilla toimenpiteillä.

Luulen, että mielenkiintoisin kysymys on kysymys taloudellista laatua olevista toimenpiteistä. Tällä alalla toimenpiteemme käyvät kolmeen suuntaan:

yksilöllisten talonpoikaistalouksien järjestämiseksi osuuskuntiin;

talonpoikaistalouksien, etupäässä köyhälistötyyppisten, järjestämiseksi tuotannollisiin yhdistyksiin, ja lopuksi,

talonpoikaistalouksien saamiseksi valtion suunnittelu- ja säännöstelyelimien toimipiiriin niin talonpoikain tuotteiden myynnin alalla kuin myöskin talonpoikaiston varustamisessa teollisuudeltamme saatavilla välttämättömillä tarvikkeilla.

Joku vuosi sitten asia oli niin, että teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä oli suuri joukko välittäjiä, yksityisyrittäjiä, jotka varustivat talonpoikia kaupunkituotteilla ja myivät työläisille talonpoikien viljaa. On ymmärrettävää, etteivät välittäjät „tehneet työtä“ ilmaiseksi, vaan puristivat kymmeniä miljoonia ruplia niin talonpoikais- kuin kaupunkilaisväestöstäkin. Se oli aikaa, jolloin ei oltu vielä saatu aikaan liittoyhteyttä kaupungin ja maaseudun välillä, sosialistisen teollisuuden ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien välillä. Osuustoiminnan ja valtion jakeluelinten merkitys oli silloin vielä verrattain vähäinen.

Sen jälkeen on tilanne muuttunut perinpohjin. Osuuskuntien ja valtion kauppaelinten osuus tavaranvaihdossa kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouksien välillä voidaan nyt katsoa ei ainoastaan vallitsevaksi, vaan myös hallitsevaksi, ellei suorastaan monopoliasemaks i. Maaseudun varus-

tamisessa kankailla on osuuskuntien ja valtionelinten osuus enemmän kuin 70%. Maatalouskoneilla varustamisessa on osuuskuntien ja valtionelinten osuus lähes 100%. Viljan ostossa talonpojilta on osuuskuntien ja valtionelinten osuus enemmän kuin 80%. Ja raaka-aineiden, kuten puuvillan, sokerijuurikkaan y.m., ostossa teollisuutta varten on osuuskuntien ja valtionelinten osuus melkein 100%.

Ja mitä se merkitsee?

Se merkitsee ensinnäkin sitä, että kapitalisti tunge-taan pois tavaravaihdon piiristä, teollisuus asettuu välittömään yhteyteen talonpoikaistalouden kanssa, keinottelija-välittäjäin voitot jäävät teollisuuteen ja maatalouteen, talonpojat saavat mahdollisuuden ostaa kaupunkitavaroita huokeammalla, työläiset vuorostaan saavat mahdollisuuden ostaa huokeammalla maatalou-den tuotteita.

Toiseksi se merkitsee sitä, että karkoittamalla välittäjä-kapitalistit tavaravaihdosta teollisuus saa mahdollisuuden viedä talonpoikaistaloutta mukanaan, vaikuttaa siihen ja kohottaa sen kulttuuritasoa, järkipäistä ja teollistaa sitä.

Kolmanneksi se merkitsee sitä, että liittäessään maatalouden yhteen teollisuuden kanssa valtio saa mahdollisuuden johtaa maatalouden kehityksen suunnitelmajohdolle, varustaa sitä parhailla siemenillä ja lannokkeilla, määrittellä sen tuotannon laajuuden, vaikuttaa siihen hintapolitiikan kannalta j.n.e.

Ja lopuksi se merkitsee sitä, että maaseudulla muodostuvat suotuisat olosuhteet kapitalististen aines-ten hävittämiseksi, kulakiston edelleen rajoittami-seksi ja syrjäyttämiseksi, työtätekevien talonpoikais-

talouksien järjestämiseksi tuotannollisiin yhtymiin ja näiden yhtymien mahdollista rahoittamista varten valtion varoista.

Ottakaamme esimerkiksi sokerijuurikkaan tuotanto sokeriteollisuutta varten ja puuvillan tuotanto kutomateollisuutta varten. Näiden raaka-ainelajien tuotantomäärät, samoin kuin niiden hinnat ja laatu, eivät enää määräydy luonnonvoimaisesti, ei voimain ottelulla järjestymättömillä markkinoilla, ei välittäjä-keinoittelijain, pörssien eikä kaikenlaisten kapitalististen konttorien y.m. välityksellä, vaan ne määrätään suunnitelmanmukaisesti, visseillä ennakkosopimuksilla toisaalta sokeri- ja tekstiilisyndikaattien sekä toisaalta kymmenien tuhansien talonpoikaistalouksien välillä, joita sokerijuurikas- ja puuvillaosuuskunnat edustavat.

Tässä ei enää ole pörssejä, ei konttoreita, hintaottelua j.m.s. Meillä ei enää ole näitä kapitalistisen talouden välineitä tällä alalla. Tässä tulee näyttämölle vain kaksi sopimuspuolta ilman mitään pörssejä ja välittäjiä — toisaalta valtion syndikaatit ja toisaalta osuuskuntiin järjestyneet talonpojat. Valtion syndikaatit tekevät asianomaisten osuustoiminnallisten järjestöjen kanssa kontrahdin määrätynlaisen sokerijuurikas- tai puuvillamäärän tuottamisesta, talonpoikaiston varustamisesta siemenillä, lainoilla j.n.e. Talousvuoden päätyttyä koko tuotemäärä joutuu syndikaattien haltuun ja talonpojat saavat siitä asianomaiset maksut ennakolta tehtyjen kontraktien mukaan. Tätä sanotaan meillä kontrahointijärjestelmäksi.

Tämä järjestelmä on siitä hyvä, että se antaa etuja kummallekin sopimuspuolelle ja liittää talon-

poikaistalouden teollisuuden kanssa välittömästi, ilman välittäjiä. Tämä järjestelmä on varmin tie talonpoikaistalouksien kollektivisoimiseen.

Ei voida sanoa, että maatalouden muut alat olisivat jo päässeet tälle kehitysasteelle. Mutta voidaan sanoa varmasti, että kaikki maatalouden alat, viljatuotantokin mukaanluettuna, siirtyvät vähitellen tälle kehitystielle, ja tämä tie on suoranaista lähestymistä maatalouden kollektivisoimiseen.

Kaikkikäsitteävään kollektivisointiin tullaan silloin, kun talonpoikaistaloudet uusitaan uudella teknillisellä pohjalla koneistamisen ja sähköistämisen tietä, kun työtätekevän talonpoikaiston enemmistö saadaan mukaan osuuskuntajärjestöihin, kun enemmistöön kylistä syntyy kollektiivityyppiä olevia maatalousyhtymiä.

Siihen ovat asiat menossa, mutta siihen ei vielä ole päästy eikä päästä vielä kohtakaan. Miksi? Siksi muun muassa, että siihen tarvitaan suunnattomia varoja, joita valtiollamme ei vielä ole, mutta jotka epäilemättä kasaantuvat ajan mittaan. Marx on sanonut, ettei yksikään uusi yhteiskuntajärjestelmä historiassa ole lujittunut ilman, ettei sitä ole tehokkaasti rahoitettu kuluttamalla siihen monia satoja miljoonia. Luulen, että olemme jo siirtymässä siihen maatalouden kehitysvaiheeseen, jolloin valtiolla alkaa olla mahdollisuus rahoittaa voimakkaasti uutta yhteiskunnallista, kollektiivista järjestelmää. Se tosiasia, että sosialistinen teollisuus on jo vallannut itselleen johtavan aineksen osuuden kansantaloudessa ja vie maataloutta mukanaan, — tämä tosiasia on varminpana takeena siitä, että talonpoikaistalous tulee kulkemaan jatkuvan kollektivisoinnin suuntaan.

3:s KYSYMYS. Mitkä olivat perusvaikeudet sotakommunismin aikana, kun yritettiin poistaa raha?

VASTAUS. Vaikeuksia oli paljon sekä sisäisen kehityksen että ulkoisten suhteitten alalla.

Jos otetaan taloudellista laatua olevat sisäiset suhteet, niin voitaisiin todeta kolme perusvaikeutta.

Ensiksi. Vaikeutena oli se, että teollisuutemme oli rappiolla ja halpaantunut, ellei oteta lukuun sotatarviketeollisuutta, joka toimitti sotatarvikkeita kansalaissodan rintamillemme intervention aikana. Kaksi kolmasosaa tehtaistamme seisoi, liikennelaitos ontui, ei ollut tai ei ollut juuri lainkaan tavaroita.

Toiseksi. Maatalous ontui kaikin puolin, talonpoikaistalouksien työntekijät olivat joutuneet rintamille. Ei ollut riittävästi raaka-aineita, ei ollut riittävästi viljaa kaupunkiväestöä ja ennen kaikkea työläisiä varten. Me annoimme silloin työläisille puoli naulaa leipää ja väliin vain kahdeksasosan naulaa päivässä.

Kolmanneksi. Kaupungin ja maaseudun välillä ei ollut tai ei ollut juuri lainkaan kunnollista välitysverkostona toimivaa neuvostokaupan koneistoa, joka olisi kyennyt varustamaan maaseutua kaupunkituotteilla ja kaupunkia maatalouden tuotteilla. Osuustoiminta ja valtion kauppaelimet olivat vasta sikiöasteella.

Kansalaissodan päätyttyä ja „uuden talouspolitiikan“ tultua käytäntöön maan taloudellinen asema muuttui kuitenkin perinpohjin.

Teollisuus kehittyi ja voimistui saavuttaen määrävän aseman koko kansantaloudessa. Kuvaavinta tässä suhteessa on se tosiasia, että kahden viime

vuoden aikana meidän on onnistunut sijoittaa teollisuuteen yli kaksi miljardia ruplaa omista kasautumisistamme, ilman ulkoapain saatua apua, ilman minkäänlaisia ulkomaisia lainoja. Nyt ei enää voida sanoa, että talonpoikaistoa varten ei yleensä ole tavaroita.

Maatalous on noussut ja nostanut tuotantonsa sodanedellistä kautta vastaaviin mittoihin. Nyt ei enää voida sanoa, että työläisiä varten ei yleensä ole leipää ja muita maataloustuotteita.

Osuustoiminta ja valtion kauppaelimet ovat kehittyneet niin pitkälle, että ovat saaneet määräävän aseman maan kauppavaihdossa. Nyt ei enää voida sanoa, että meillä ei ole välittävää jakelukoneistoa kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä.

Kaikki tämä on tietenkin vielä vähän, jotta voitaisiin rakentaa sosialistinen talous nyt heti. Mutta se on jo täysin riittävää voidaksemme mennä eteenpäin menestyksellisen sosialistisen rakennustyön tietä.

Meidän on nyt uudistettava teollisuutemme konekalusto ja rakennettava uusia tehtaita uudella teknillisellä perustalla.

Meidän on kohotettava maatalouskulttuuria, annettava talonpoikaistolle enimmäismäärä maatalouskoneita, saatava osuuskuntiin työtätekevän talonpoikaiston enemmistö ja uudestijärjestettävä yksilölliset talonpoikaistaloudet kollektiivisten maatalousyhtymäin laajaan verkkoon.

Meidän on järjestettävä sellainen välittävä jakelukoneisto kaupungin ja maaseudun välille, joka

pystyisi ottamaan huomioon ja tyydyttämään kaupungin ja maaseudun tarpeet koko maan mitassa samoin kuin jokainen ihminen ottaa budjetissaan huomioon kaikki tulonsa ja menonsa.

Ja kun me saavutamme kaiken tämän, niin koittaa kaiketi aika, jolloin rahaa sellaisenaan ei enää tarvita.

Mutta se on vielä kaukana.

4:s KYSYMYS. Miten on kysymys „saksien“ suhteen?

VASTAUS. Jos „saksilla“ tarkoitetaan maataloustuotteiden ja teollisuustavarain hintojen epäsuhdetta tuotantokustannusten kannalta katsoen, niin „saksien“ suhteen tilanne on seuraava.

Epäilemättä teollisuustavaroitamme myydään yhä vielä jonkin verran kalliimmalla kuin niitä voitaisiin myydä muissa oloissa. Se johtuu teollisuutemme nuoruudesta, siitä, että on välttämätöntä suojella sitä ulkomaiselta kilpailulta, että on välttämätöntä luoda sille sellaiset olot, jotka voivat jouduttaa sen kehitystä. Ja sen nopea kehitys on tarpeen sekä kaupungin että maaseudun kannalta. Muuten meillä ei olisi mahdollisuutta varustaa talonpoikaistaloutta aikanaan riittävästi kankailla ja maataloustuotteiden hintojen epäsuhteen, mikä koituu jonkin verran vahingoksi talonpoikaistaloudelle.

Poistaakseen tämän talonpoikaistalouden vahingoksi koituvan puutteen, ovat hallitus ja puolue asettaneet päämääräksi harjoittaa teollisuustavarain hintojen

asteittaisen, mutta järkkymättömän alentamisen politiikkaa. Voidaanko tätä politiikkaa sanoa realiseksi? Luulen, että se on ehdottomasti realista. Tunnettua on esimerkiksi, että viime vuonna meidän onnistui alentaa teollisuustavarain vähittäishintoja suunnilleen 8—10 prosenttia. Edelleen on tunnettua, että teollisuusjärjestömme alentavat järjestelmällisesti teollisuustavarain tuotantokustannuksia ja tehtaanhintoja. Ei ole mitään syytä epäillä sitä, etteikö tämä politiikka tulisi jatkumaan edelleenkin. Enemmänkin. Minun on sanottava, että teollisuustavarain hintojen järkkymättömän alentamisen politiikka on se talouspolitiikkamme kulmakivi, jota ilman ei ole ajateltavissa teollisuustaloutemme parantaminen ja järkipäristäminen enempää kuin työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittaminenkaan.

Porvarillisissa valtioissa harjoitetaan tässä suhteessa toisenlaista politiikkaa. Siellä tavallisesti liikkeitä järjestetään trusteiksi ja syndikaateiksi sitä varten, että maassa saataisiin korotetuksi teollisuustavarain hintoja, että nämä hinnat saataisiin muutetuksi monopolihinnoiksi, kiskotuksi sillä tavalla entistä enemmän voittoja ja muodostetuksi rahasto tavaroiden viemiseksi ulkomaille, missä kapitalistit myyvät samoja tavaroita alhaisilla hinnoilla vallataksseen siten uusia markkinoita.

Samaa politiikkaa noudatettiin meillä, Venäjällä, porvarillisen järjestelmän aikana, jolloin esimerkiksi sokeria myytiin omassa maassa huimaavalla hinnalla, mutta ulkomailla, esimerkiksi Englannissa, samaa sokeria myytiin niin halvalla, että siellä sillä ruokitettiin sikoja.

Neuvostohallitus harjoittaa aivan päinvastaista politiikkaa. Sen mielestä teollisuuden on palveltava väestöä eikä päinvastoin. Sen mielestä teollisuustavara-
rain hintain järkkymätön alentaminen on se perus-
keino, jota ilman teollisuuden normaali kasvu on mahdotonta. Minä en puhukaan siitä, että teollisuustavarain hintojen alentamisen politiikka edistää väestön tarpeiden lisääntymistä, lisää kotimaisten markkinain vastaanottokykyä niin kaupungissa kuin maaseudullakin ja luo siten herkeämättä kasvavan lähteen, joka on välttämätön teollisuuden jatkuvalle kehitykselle.

5:s KYSYMYS. Minkälaiset ovat Neuvostohallituksen esitykset Ranskan pienille velanhaltijoille lainojen suhteen? Miten niitä voitaisiin saattaa ranskalaisten korollaeläjien tietoon?

VASTAUS. Sodanedellisiä velkoja koskevat ehdotuksemme on saatettu julkisuuteen tunnetussa Rakovskin haastattelussa. Luulen, että niiden pitäisi olla teille tunnetut. Niiden ehtona on, että samanaikaisesti myönnetään Neuvostoliitolle luottoa. Me pidämme tässä kiinni tunnetusta periaatteesta: anna, niin minäkin annan. Jos annat luottoa — saat meiltä jonkin verran sodanedellisten velkojen osalta, ellet anna — et saa.

Merkitseekö se sitä, että olemme siten tunnustaneet periaatteessa sodanedelliset velat? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että jättäen voimaan tunnetun dekreetin tsaarinaikaisten velkojen mitätöimiksi julistamisesta⁶⁰ me suostumme samalla kui-

tenkin, käytännöllisen sopimuksen pohjalla, maksamaan jonkin verran sodanedellisistä veloista, jos vastineeksi siitä meille annetaan meille välttämätöntä ja Ranskan teollisuudelle hyödyllistä luottoa. Velkamaksuja me pidämme lisäkorkona siitä luotosta, jota me saamme teollisuutemme kehittämiseksi.

Puhutaan tsaarin Venäjän sotaveloista. Puhutaan kaikenlaisista vaatimuksista Neuvostoliitolle, jotka ovat yhteydessä Lokakuun vallankumouksen seurauksiin. Mutta unohdetaan, että meidän vallankumouksemme on imperialististen sotien ja niihin liittyvien tsaarin velkojen periaatteellista kieltämistä. Unohdetaan, että Neuvostoliitto ei voi maksaa eikä tule maksamaan sotavelkoja.

Unohdetaan sitä paitsi se, että Neuvostoliitto ei voi jättää laskuista pois niitä rosvouksia ja väkivaltaisuuksia, joiden alaiseksi maamme joutui useiden vuosien kuluessa ulkovaltain sotilaallisen intervention aikana ja joista johtuvat Neuvostoliiton tunnetut vastavaatimukset.

Kuka vastaa noista rosvouksista ja väkivaltaisuuksista? Kenen on vastattava niistä? Kenen on maksettava noista rosvouksista ja väkivaltaisuuksista? Imperialistiset valtaherrat ovat taipuvaisia unohtamaan nämä epämieluisat asiat. Mutta heidän on tiedettävä, ettei sellaisia asioita unohdeta.

6:s KYSYMYS. Miten viinamonopoli ja taistelu alkoholismia vastaan soveltuvat yhteen?

VASTAUS. Mielestäni niitä on yleensä vaikea sovittaa yhteen. Siinä on kieltämättä ristiriita. Puolue

tietää tämän ristiriidan ja on mennyt siihen tietoisesti, tietäen, että nykyhetkellä tällaisen ristiriidan salliminen on pienempi paha.

Saattaessamme voimaan viinamonopolin meillä oli edessämme kaksi vaihtoehtoa:

Joko mentävä kapitalisteille velkaorjuuteen luovut-taen heille koko joukon tärkeimpiä tehtaita ja saatava siitä vissi määrä varoja, jotka ovat välttämättömiä selviytyäksemme tilanteesta;

tahi otettava käytäntöön viinamonopoli välttämät-tömien liikevarojen hankkimiseksi teollisuutemme kehittämiseen omin voimimme ja välttääksemme siten joutumista ulkomaiden velkaorjuuteen.

Keskuskomitean jäsenillä, minä heidän joukossaan, oli silloin keskustelu Leninin kanssa. Hän myönsi, että ellei ulkoapäin saada tarvittavia lainoja, niin täytyy turvautua avoimesti ja suoraan viinamonopoliin epätavallista laatua olevana väliaikaisena keinona.

Näin oli kysymys edessämme silloin, kun me otimme käytäntöön viinamonopolin.

Yleensä olisi tietysti parempi olla ilman viinaa, sillä viina on pahe. Mutta silloin pitäisi alistua väliaikaisesti kapitalistien velkaorjuuteen, mikä on vieläkin suurempi paha. Sen vuoksi me pidimme parempana pienempää pahaa. Viina tuottaa tuloja nyt yli 500 miljoonaa ruplaa. Luopuminen nyt viinasta merkitsisi luopumista tästä tulosta, eikä silti ole mitään perustetta väittää, että alkoholismi vähen-tyisi, koska talonpoika alkaisi valmistaa omatekoista viinaa ja myrkyttää itseään kotikeittoisella.

Tässä on ilmeisesti vissi osuus maaseudun kult-tuurikehityksessä olevilla vakavilla puutteelli-

suuksilla. En edes puhukaan siitä, että luopuminen heti viinamonopolista riistäisi teollisuudeltamme yli $\frac{1}{2}$ miljardia ruplaa, joita ei voitaisi mistään muualta saada.

Merkitseekö se sitä, että viinamonopolin pitää pysyä meillä voimassa tulevaisuudessakin? Ei, ei merkitse. Viinamonopolin me saatoimme voimaan väliaikaisena toimenpiteenä. Sen vuoksi se on lakkautettava heti, kun kansantaloudessamme löytyy uusia tulolähteitä uusien tulojen saamiseksi teollisuutemme edelleenkehittämistä varten. Ja että sellaisia tulolähteitä löydetään, siitä ei voi olla mitään epäilystä.

Teimmekö me oikein antaessamme viinan valmistuksen valtion käsiin? Mielestäni teimme oikein. Jos viina olisi annettu yksityisten käsiin, niin se olisi johtanut:

ensiksikin, yksityispääoman voimistumiseen, toiseksi, hallitus olisi menettänyt mahdollisuuden säännöstellä vastaavalla tavalla viinan valmistusta ja kulutusta, ja

kolmanneksi, hallitus olisi tehnyt itselleen vaikeammaksi viinan valmistuksen ja käytön lakkauttamisen tulevaisuudessa.

Nyt meidän politiikkanamme on supistaa vähitellen viinan tuotantoa. Arvelen, että tulevaisuudessa meidän onnistuu lakkauttaa viinamonopoli kokonaan, supistaa spriin tuotanto vähimmäismäärään, mikä on välttämätöntä teknillisiin tarkoituksiin, ja sitten lopettaa kokonaan viinan myynti.

Luulen, ettei meidän ehkä tarvitsisi olla tekemisissä viinan eikä monien muidenkaan epämieluisien asiain kanssa, jos Länsi-Euroopan proletaarit olisivat otta-

neet vallan käsiinsä ja antaneet meille tarvittavaa apua. Mutta minkäs teet? Länsieurooppalaiset veljemme eivät vielä toistaiseksi tahdo ottaa valtaa, ja meidän on pakko tulla toimeen omin varoin. Mutta eihän se ole meidän vikamme. Sellainen on kohtalomme.

Kuten näette, vissi osa vastuuta viinamonopolista lankeaa myöskin länsieurooppalaisille ystävillemme. (Naurua, suosionosoituksia.)

7:s KYSYMYS. GPU:n tuomitsemisoikeudet, asiain käsittely ilman todistajia ja puolustusasianajajia, salaiset vangitsemiset. Koska Ranskan yleisen mielihiteen on vaikea käsittää näitä toimenpiteitä, olisi kiintoisaa saada tietää niiden perustelut. Aiotaanko niitä muuttaa tai lakkauttaa?

VASTAUS. GPU eli Erikoiskomitea on Neuvostovallan rankaisuelin. Tämä elin on enemmän tai vähemmän verrattavissa Ranskan suuren vallankumouksen aikana perustettuun Yleisen turvallisuuden komiteaan. Se rankaisee etupäässä vakoilijoita, salaliittolaisia, terroristeja, bandiitteja, keinottelijoita, rahanväärentäjiä. Se on vissinlainen sota-poliittinen tribunaali, joka on perustettu vallankumouksen etujen varjelemiseksi vastavallankumouksellisten porvariin ja heidän kätyriensä hyökkäyksiltä.

Tämä elin perustettiin heti Lokakuun vallankumouksen jälkeen, kun paljastui kaikenlaisia salaliitto-, terrori- ja vakoilujärjestöjä, joita venäläiset ja ulkomaiset kapitalistit rahoittivat.

Tämä elin kehittyi ja lujittui Neuvostovallan toimihenkilöitä vastaan tehtyjen useiden terroriteko-

jen jälkeen, Pietarin Vallankumouskomitean jäsenen toveri Uritskin murhan jälkeen (hänet murhasi eserrä), Pietarin Vallankumouskomitean jäsenen toveri Volodarskin murhan jälkeen (hänet murhasi myös eserrä), murhayrityksen jälkeen Leniniä vastaan (häntä haavoitti myös eserräpuolueen jäsen).

On myönnettävä, että GPU antoi silloin vallankumouksen vihollisille iskuja taitavasti ja erehtymättä. Muuten, tämän ominaisuutensa se on säilyttänyt tähän päivään asti. Siitä saakka GPU on ollut porvariston kauhu, vallankumouksen valpas vahti, proletariaatin paljastettu kalpa.

Sen vuoksi ei olekaan ihme, että kaikkien maiden porvarit tuntevat eläimellistä vihaa GPU:ta kohtaan. GPU:sta on sepitetty jos jonkinlaisia satuja. GPU:sta on levitetty jos jonkinlaista parjausta. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että GPU varjelee oikein vallankumouksen etuja. Kun leppymättömät vallankumouksen viholliset haukkuvat GPU:ta, niin GPU siis toimii oikein.

Kokonaan toisin suhtautuvat GPU:hun työläiset. Menkää työläiskortteleihin ja kysykää työläisten mielipidettä GPU:sta. Te saatte nähdä, että he suhtautuvat siihen kunnioituksella. Miksi? Siksi, että he näkevät siinä vallankumouksen varman suojelijan.

Minä ymmärrän porvarien vihan ja epäilykset GPU:ta kohtaan. Ymmärrän kaikenlaisia porvarillisia matkailijoita, jotka Neuvostoliittoon tultuaan ensi työkseen tiedustelevat, vieläkö GPU on elossa ja eikö jo olisi aika hävittää GPU. Kaikki se on ymmärrettävää eikä se ole ihmeteltävää.

Mutta minä en jaksaa käsittää eräitä työläisedustajia, jotka Neuvostoliittoon saavuttuaan kysyvät huolissaan: onko GPU rangaissut paljonkin vastavallankumouksellisia, tullaanko vieläkin rankaisemaan kaikenlaisia proletaarista valtaa vastaan vehkeileviä terroristeja ja salaliittolaisia, eikö jo olisi aika lakkauttaa GPU?

Mistä johtuneekaan tämä eräiden työläisedustajien huolenpito proletaarisen vallankumouksen vihollisista? Miten se on selitettävissä? Miten se voidaan perustella?

Saarnataan mahdollisimman suurta pehmeyttä, neuvotaan hävittämään GPU... Mutta voidaanko taata, että GPU:n lakkauttamisen jälkeen kaikkien maiden kapitalistit luopuvat salaliittolaisten, terroristien, tuholaiden, murhapolttajain ja räjäyttäjain vastavallankumouksellisten ryhmien järjestämisestä ja rahoittamisesta? Riisua vallankumous aseista ilman mitään takeita siitä, että vallankumouksen viholliset tulevat aseistariisutuiksi, — eikö se ole typerää, eikö se ole rikos työväenluokkaa kohtaan!

Ei, toverit, me emme halua toistaa Pariisin kommunaardien virheitä. Pariisin kommunaardit olivat liian leppeitä versaillesilaisia kohtaan, josta Marx aikoinaan moitti heitä täydellä syyllä. Ja leppeydestään he saivat maksaa siten, että kun Thiers tuli Pariisiin, niin versaillesilaiset ampuivat kymmeniä tuhansia työläisiä.

Vai luulevatko toverit, että venäläiset porvarit ja tilanherrat ovat vähemmän verenhimoisia kuin versaillesilaiset Ranskassa? Joka tapauksessa me tiedämme, kuinka verisesti he kostivat työläisille val-

lattuuan Siperian, Ukrainan ja Pohjois-Kaukaasian liitossa ranskalaisten ja englantilaisten, japanilaisten ja amerikkalaisten interventtien kanssa.

Tällä en lainkaan tahdo sanoa, että maan sisäinen tilanne pakottaisi meitä pitämään vallankumouksen rankaisuelimiä. Sisäisen tilansa kannalta vallankumouksen asema on siinä määrin luja ja horjumaton, että voitaisiin tulla toimeen ilman GPU:takin. Mutta asia on niin, etteivät sisäiset viholliset ole meillä eristettyjä yksilöitä. Asia on niin, että ne ovat tuhansin sitein yhteydessä kaikkien maiden kapitalisteihin, jotka tukevat niitä kaikin voimin ja kaikin keinoin. Me olemme kapitalististen valtioiden ympäröimä maa. Vallankumouksemme sisäiset viholliset ovat kaikkien maiden kapitalistien asiamiehiä. Kapitalistiset valtiot ovat tukikohtana ja selustana vallankumouksemme sisäisille vihollisille. Taistellessamme sisäisiä vihollisia vastaan me käymme siis taistelua kaikkien maiden vastavallankumouksellisia aineksia vastaan. Päätelkää nyt itse, voidaanko näissä oloissa tulla toimeen ilman sellaisia rankaisuelimiä kuin on GPU.

Ei, toverit, me emme halua toistaa Pariisin kommunaardien tekemiä virheitä. GPU on tarpeellinen vallankumoukselle, ja GPU tulee säilymään meillä proletariaatin vihollisten kauhuksi. (Myrskyisiä suosion osoituksia.)

Eräs edustajista. Sallikaa läsnäolevien edustajien puolesta lausua teille, toveri Stalin, kiitokset antamistanne selityksistä ja siitä, että hälvensitte niitä valheita, joita rajan takana levitetään Neuvostoliitosta. Voitte olla varma siitä, että me osaamme koti-

maassamme kertoa työläisille totuuden Neuvostoliitosta.

Stalin. Ei mitään kiittämistä, toverit. Pidän velvollisuutenani vastata kysymyksiin ja tehdä teille selkoa asioista. Me, neuvostomaan työntekijät, pidämme velvollisuutenamme tehdä tiliä luokkaveljillemme kaikista kysymyksistä, joista he haluavat saada selonteon. Meidän valtiomme on maailman proletariaatin luomus. Valtiomme toimihenkilöt täyttävät vain velvollisuutensa maailman proletariaattia kohtaan, kun he tekevät sen edustajille selkoa toiminnastaan. (Suosionosoituksia.)

*„Pravda“ № 260 ja 261,
marraskuun 13 ja 15 pñä 1927*